

SETMANARI IL·L·STRAT DE LITERATURA NOVA I ANUNCI

Dedicat ab preferencia al desarrollo de la vida teatral de Catalunya

SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIO:
 En Barcelona. Ptas. 2 trimestre.
 Fora ciutat. » 2 »
 Extranjer y
 Ultramar. » 10 l' any.

Director: D. JOAN BRU SANCLEMENT

REDACCIO Y ADMINISTRACIO:
 Carrer de las Cabras, 13, segon.
 Bussó a la escala.

PREUS DE CADA NUMERO:
 Numero corrent. . . 0'10 Ptas.
 » atrassat. . . 0'15 »
 » » pera
 los no suscrits. . . 0'20 »

AVIS

INS á demá diumenge hi ha temps pera encuadernar obras publicadas en lo folletí.

Condicions, las de costum.

En l' Administració, Cabras, 13, 2.^{on} 1.^a

rebudas, pera los efectos posteriors. Y si després de publicat lo fallo resultés que lo guanyador ha firmat ab anagrama, ó nom no propi, deixarà en tal cas de rebre la materialitat del premi y aquest será regalat en sorteig que 's faria entre tots los concurrents al onzè concurs.

5.ª Com de costum, lo Jurat queda format per la Redacció.

6.ª Los noms dels autors no afavorits, quedarán del tot reservats.

No 's retornará cap original.

P. A. de La Redacció,
 J. XIMENO.

ONZÉ PETIT CONCURS

CONVOCATORIA

A tots los nostres col·laboradors en particular y á cuants vulguin pendrehi part en 'general, comuniquém que queda convocat un nou Concurs pera 'l qual registrarán las següents.

BASES

1.ª Oferim en premi un exemplar ricament encuadernat de la obra *Fantasias Vulgars* de D. Lluís Millá, (llibre regalat per l' autor á n' aquest objecte) al que envihi lo millor article festiu sobre lo tema *La mona de Pasqua*.

Será preferit aquell que ofereixi més acció y vivacitat.

La dimensió del treball deu subjectarse al de una plana de nostre setmanari.

2.ª La admissió de treballs acabarà lo dia 6 de Mars y lo fallo veurá la llum en lo número 110.

Los envios se farán en plech tancat y anirán dirigits al domicili de l' Administració Lo TEATRO REGIONAL, Cabras, 13, segon.

3.ª Cada article deurá portar un lema.

4.ª Es condició precisa pera entrar en Concurs que totas las composicions vajin firmadas per lo respectiu autor, y las no firmadas ó suscritas per sobre noms, encara que ells fossin coneguts, se donarán com á no

FULLA D' ALBUM

Dibuix d' Enrich Serra.

TEATRO CATALA

PER VOLGUER SER CONCEJAL.—Comedia en un acte, en vers, original de D. N. Trulls. Estrenada la nit del 12 en lo Teatro Granvia.

Si al donar compte de una obra poguessim subjectar-nos á emetre sol-sament la opinió particular que 'ns mereix, de la que 'ns ocupa, diriam que no 'ns feu lo pes, per estar tot ella basada en tipos que no tenen res de vritat; més havent d' actuar també com á croni-stas, debém fer constar que, sigué celebrada, aplaudida y demanat l' autor al final de la representació.

Lo desempenyo resultá ajustat.

J. X.

LOS PROMESOS DE MALGRAT.—Comedia en un acte y en vers, original de D. Joseph Cortis y Vieta. Estrenada la nit del primer del corrent en lo Teatro del «Primer Casino de Blanes.»

Satisfet degué quedar l' autor d' aquesta obreta la nit del seu estreno per l' éxit que obtingué, puig fou interrompuda la representació varias vegadas per los aplausos de la concurrencia.

Ab llenguatge senzill y natural ha conseguit l' autor transportar á la escena una de aquellas situacions en que 'ls pares que tenen filles casadoras se troban á cada pas, essent los personatges que hi intervenen pintats de ma mestre, en particular la *Catarina*, mare de la Roseta, y 'n *Bruguera*, lo seu pretendent.

Creym que l' éxit obtingut, encoratjará á son autor, pera que no signi aquesta la última obra que presenti á la escena.

A.

LO TINTER

Mirin lo tinter y veuran en ell una petita representació del caos. Negre lo sea fondo com aquell, espera sols que una ma impulsada per una inteligencia superior hi fiqui la ploma y com si fos lo *flat lux*, surti d' ell un altre sol que illumini 'l mon.

¡Quántas ideas se troban desfetas en lo negre líquit que l' omplena!

¡Qui sab lo que de son seno 'n sortirà!

Poseulo devant d' un filosofh y de segur que de consecuencia en consecuencia vos farà veure blanch lo que per la lley de la naturalesa es negre.

Deixenlo al alcanç d' un matemátich y vos provará que dos y dos no son quatre sino vintidos.

Si 'n disposa un poeta, es capás de fervos aplaudir, per medi d' una imatge atrevida que vos sorprendrá, la heretjia més criminal que 's puga concebir.

Ab ell de segur un advocat embolicará tota la vostra descendencia, deixant al último mono més pobre que una rata.

Jo, francament, tremolo devant d' un tinter. Li tinch un respecte y una consideració com si fos l' únich deu que pot disposar de la meva vida.

Després de la inteligencia del home que sols viu de las lletres y números, se n' ha apoderat la industria aplicanhi tots los medis de que l' art disposa pera fer-lo més bonich y atractivo; havent lo grat convertirlo en un objecte de luxu desterrant pera sempre los de banya, que sembla foren los primitius.

No obstant, de totas las formas que se li han donat, jo sols comprenc lo tinter de banya, y lo que 's fa de

Tres modelos... de pintor.

las ampolletas que avuy venen als Encants y en lo re-só del carrer de Capellans.

Son los dos tinters característichs: lo primer, dels notaris y gent facultativa y lo segon, dels escriptors y comerciants pobres.

Además lo tinter de banya te la ventatja que pot dur-se á la butxaca ab ploma y tot, sino que per mes propietat la ploma te d' esser d' oca. Jo no comprenc los testaments que no s' escriuen ab aquets utensilis.

Després vé 'l tinter de plom, xaparro com un cubell y feixuch, voltat de forats pera posarhi altras tantas plomas. Aquest me fa mal efecte fora de las sagristias y dels despatxos rectorals.

Los de vidre, en forma de U que 's colocan en los forats de las taulas dels estudis, que portan una rebarba pera sostenirse, son los mes ignocents, porque d' ells sols poden sortirne pals y ganxos.

Tota altra classe de tinter es impropri del home de lletres ó de carrera.

Las sevas formas, los seus adornos, los emblemas ó atributs ab que 's presentan, distreuben la imaginació y capgiran lo cervell. Un poeta tenintlo al devant es fins impossible que fassi un *pareado*.

Per aixó sols los trobarém com objecte de luxu sobre una calaixera ó una taula rodona, pero sechs; sense tinta, sense sorrilla y sense plomas. Lo mateix que alguns d' aquells tipos que 's posan á la cantonada de can Llibre, que no serveixen per res mes que per fer nosa. D' aquesta classe de tinters no se 'n treu res de bo. Lo frech de la ploma ó la gota de tinta los embrutan desseguida. Sempre se 'ls hi ha de passar lo plomero ó 'l drapet. Son tinters de regalo com aquells cavalls que serveixen únicament pera fer lo maco y que son incapassos de tirar un carro. Tot lo mes que 'n treuran d' ells serán las primeras cartas d' amor, documents que sols interessan á la persona á qui 's dirigeixen; á tots los altres los fastigujan.

He vist gent y fins á mi mateix m' ha passat, que per tinter usan ó millor dit abusan d' una xicra, puig que aquesta mena de utensili no te altra aplicació que pera la xacolata ó pera servir de mida á medicinas que 's prenen cada d' hora, essent un absurdó omplir las de tinta pera escriurehi q tansevol cosa, en que sia un ro-manso.

Pera 'l meu us ne tinch un d' aquells que aprétant un topo de repent sarta la mitja capsa que 'l tapa. Y es que á mi m' agradan molt las sorpresas, com la que quan me poso á escriure no sé de vegadas en qué ocupar-me y de repert surt qualsevol cosa. Com, per exemple, lo present article.

SIMON ALSINA Y CLÓS.

Composició mencionada en lo Concurs de Odas Serenas

* * *

La pedra cau á plom. La mar se bressa
y canta dolsament.
Sas vias fan los mons per l' ample volta
y es invisible 'l vent.

Eternas son las lleys, sempre inmutables,
que regeixen al mar,
y á la pedra y als vents y als mons que rodan
sens un instant parar.

Tot es etern. Etern, sense mudansa
es l' amor que jo 't tinch.
amor que mon pit guarda, bella nina,
y que á oferirte vinch.

Amor que com ia pedra may se torsa
y vá de cor á cor.
Amor que 's bressa suau com las onadas
cantant cansons d' amor.

Amor que sens arar, vers ta boqueta,
com eixos mons del cel,
vé foll y deirant pera xuclarne
del llavis teus la mel.

Amor que com lo vent es invisible
y que á mon cor fa mal,
mentres viu apartat, hermosa meva,
de ton pit virgínia!

Amor que sols anhele que tu sentis
com sento dins m' cor,
per juntarne allavors nostras boquetas,
per seguirne la eterna lley d' amor.

JOSEPH ALEMANY BORRÁS.

REFLEXIONANT

— ¡vaja; que 'ls aparadors de alguns restaurants donan bo de mirar!

Cómichs al poble

Lema: Fills de l' art.

— ¡Ja venen! ¡Ja venen!
— Oy que no.
— Oy que sí.
— Miratels; ara son á la girada del camí de la Creu.

— ¡Si qu' es vritat!
— ¡Ja venen! ¡Ja vener!
— ¿Qui es que ve, no?, la *Hermanita* de San Francesch ó 'l senyor Bisbe de Vich?—pregunta una beata sorda tot sortint de missa.

— ¡No! qui ve son los comedians: tenim cómichs al poble. Aquest vespre farán *trayato*. ¿Qué vindrá, avia?

— ¡Arri allá, gandulots! Més valdria qu' anessiu á doctrina.

— No ne 's hora.

— Donchs á confessá.

— No ne 's dia.

— Donchs al diable. ¡Deu me perdoni!—Y la beata se 'n torna á la iglesia per' acabar de petarhi la bacayna.

En tan la colla de xicots aumenta, y altres que son algo més que xicots també s' aturan á mirar las tartanas dels cómichs qu' es van acostant á tota carrera fent qu' ab los pichs dels cascabells de las caballerias surtin á las portas de sas casas la majoria dels habitants d' aquell tranquil y sencill poble qu' al vespre tindrán *comedia*.

Per fi las tartanas arriban á la plassa devant mateix de l' hostel que ningú surt á rébreis, ben al revés del jovent curios que estira 'l coll tan com pot l' un damunt de l' altre solsament per veurer si las *damas* son guapas.

— ¡Qué tal!—diu un jove dirigintse al tartaner jove *socio* del Cassino de baix per conseüent contrari al *teatro* de dalt.—¿Qué tal, no han embarrancat de l' estació fins aquí?

— No, lo camí es curt y...

— Deu fassi que al vespre no 'n gemeguis.

— Ja t' entench, ja.

— Donchs *ojo*.

Los cómichs ja han baixat de la tartana y cada hù ab son farcell ó maleta vella entra al Hostel tot estirant las camas y espolsanse la pols del camí.

— ¡Ep! ¿qui paga?— crida 'l tartaner veient que 'l deixan sol.

— Ja 'ns veurém á la nit—diu lo *galán* de la companyia.

— *Bueno*, es que nosaltres...

— ¡Que no teniu confiansa!

— Es que...

— L' amo del café 'n respon. Veniu á l' hora de sopar y... us dirém l' hora de marxar demá.

— Entesos. ¡Ah, aquí hi ha una capsa de fusta, are ha caygut!

— ¡Veyám! La capsa de las *perrucas*. Adios ja s' haurá trencat l' empolla del *mástich*.

Y tot lo primer actor de la companyia dramática carregat ab un maletí sense pany, los exemplers del drama, las solfas de la sarsuela final y un feix de vuyt espasas d' época ab puny de llautó y fulla de ferro verje, agafa la capsa que degota such per tota sas es-cletxas y entra al menjador de l' Hostel ahont ja l' esperan los companys que no se saben entendre ab l' hostalera.

— ¿Cóm ho tenim aixó, mestressa?

— Miris, are ho deya als senyors, que no sé pas com ho arreglarém per dormi.

— ¿Y donchs que no us va avisá en Jan, l' ordinari?

— Si, be m' ho va dí arribarian avuy... pero aquest matí s' han ensopegat á veni sis marxants, y are no tinch prou llits. Si volen *aconsofarse* dormint tres en un llit y quatre en un' altre... perque vostés son... ¿quánts son?

— Ja veureu: tres, cinch, set, vuit, deu, onze y dotze.

— ¡No mes ne veig onze!

— ¡Oh falta l' *apuntadó*.

¿Ahont anat l' *apunte*?

— S' ha quedat á fe la copa allí baix.

— *Bueno*; veyám: ¿quánts llits teniu? ¡Ahont poden dormi las senyoras!

— Las senyoras poden enquistarse en un catre gran que...

—¡Ah, no!—exclama la primera dama.—Jo tinch de dormí ab lo meu marit.

—¿Qu' es aquet?—diu l' hostalera veyent un jovenet que mitj s' adelanta.

—Sí senyora.

—¡Be se l' ha buscat ¡rou jovenet! Jo li podria se mare, y vosté si fa ó no fa deu teni 'ls anys que jo tinch, 56.

—No, jo 'n tinch...

—Arreglém primé aixó—salta 'l galán veyent que la conversa ha pres ma' giro.—La cuestió es que cada senyora tinga un cuarto, que 'ls homens ja 'ns arreglarém d' un modo ú altre.

—Y si, homes ab homes ja 'ns arreglarém—diu lo graciós fent una gracia.

—Sempre m' ha de passá 'l mateix—remuga 'l barba.

—Lo qu' es jo—afegeix lo segón galán—si hi hagués un' altra fonda me 'n anava ara mateix.

—Si n' hi hagués d' altre, ray—diu lo galán per tota disculpa.

—Noys, quin ayguardent més saláu—?a l' apuntador entrant de cop y tot llepantse 'l bigoti.—Veni, veniu.

—¿Quí paga?

—Home, San Bruno...

—Vaja, aném.

—¿Y aixó dels llits com queda?

—Que... tot sopant ja ho arreglarém. ¿A quin' hora 's sopa?

—A dos quarts de vuyt.

—Massa tart,—observa la dama jove.

—¡Cal! la funció está anunciada á las nou, hi ha temps.

—Es que jo tinch de posarme colans pe 'l drama y 'l soçá 'm retorna á la boca si vaig precipitada.

—¡Quina ganga! Aixís sopa dos cops,—exclama 'l graciós fent un' altra gracia.

—Be, donchs á las set.

—En punt ¡eh!

—Si, si: aném per l' ayguardent. ¿Que venen vostés senyoras?

—Ves somiaba que 'm donaban babons y m' has despertat. Ara no podré donarten...

—Hi; hi... ¡Jo vuy... baboons!

—Jo no, estich cansada (la dama.)

—Jo si, donaré la volteta (la dama jove.)

—Vaja, aném, aném.

Y surten formant un capritxós grupo, grupo qu' es esperat pe 'ls xicots que 'ls segueixen saltant com en dia de professó devant dels gegants.

—Aquet es lo galán primé... oy, Tonet!

—Sí, y aquell 'l pallasso, y aquell altre 'l traidó.

—¿Com ho coneixes?

—Perque 'n fan la cara, y perque avuy fa tres festas van veni á fe comedia també.

—Y aquell del bigoti tan encrespat, ¿que també surt?

—No, aquell es lo consueta.

—¿Que vols dir!

—Sabs aquell cap vermell qu' hi ha 'l treyato devant dels musichs?

—Sí: la conxa que 'n diuhen.

—Donchs aquest home s' hi fica dins y ab un llibre porta apuntat tot lo que lo cómic ha de dir.

—¡Manoy! Deu sabé molta lletra.

—¡Pot-dicas!

Al arribar al café, totas las miraias son pe 'ls cómichs, y en particular per la comedianta, que, ab sa cara empolvada y picaresca se mostra ufana de serne objecte d' una tan gran animació. Lo director de la companyia lo primer que fa es encararse ab lo taquillero per veure com anirá l' entrada.

—Mal,—contesta aquet.—Mal, perque los del cassino de baix tot avuy que fan corre que vostés no vindrán ó que si venian serian poquets, lo qual vol di que 'ls ánimos están refredats. Lo qu' han de fe vostés si 'm volen creure á mi, es passejarse forsa pe 'l poble perque 'ls vegin be.

—No está mal pensat. Ho farém.

—Si, si.

Enterats del cas tota la companyia tots convenen qu' es precis deixarse veure molt y entrá pe 'ls cafés y tot arréu á fe gasto.

Ja tenim donchs á la colla de comediantes passant y repassant carrers amunt y avall fent exclamar als vehins:

—¡Mira 'ls cómichs!

—¡Quin sombrero més tronat porta la dama!

—¡Pobrets! ¡que 'n van d' errats de comptes!

—Ells ray, qu' encara 's diverteixen! tinguessin de cabá á la vinya com jo, no tiudrían las mans tan blancas, no.

A aquestas y altres més murmuracions per l' estil, donan lloch los cómichs ab sa passejada-prospecte: y aixó encare si no trovan un xicot rebech que plora per que no 's vol deixá pentiná y una mare que diu:

CÉLEBRE ARTISTA ECUESTRE

Mme. Zeli Weill.

—Si no callas, te faré menjar per un comediant. (1)
Traslademnos ara 'l teatro; han tocat nou horas y 'l teló no s' aixeca ¿qué passa?

L' alcalde envia un agutzil á las *taulas*, agutzil que encara ab lo primer comediant que trova dientli ab molts modos: ¡Qué hem de fe! ¡Que no 's comensa aixó! Lo senyor alcalde está molt *empipat*.

—Oh, es que de dugas *canastras* de trajes que hem portat pe 'l drama, no més se 'n trova una y no 'ns podém vestí tots.

—Y ahont l' han perduda l' altre?

—L' han robada.

—¡Com s' entén robada! En aques' poble no 's roba res, Jormim ab las portas obertas de 'n sá que jo só agutzil.

—Lo cas es que la *canistra* no 's trova.

—Lo cas es que comensin aviat si no 'ls *plantarem* una multa. En cuan aixó de la *canistra*, demá surtirá; ¡vaya si surtirá!

Passém per alt l' execució de drama vestits á mitjas y desempenyat á empenas. Los crits del galán jove y 'ls *desplantes* del primer actor tapan molts *claros*, no tants com en la *platea* 's veyan en las *butacas* (?) puig hi havia lo que se 'n diu *mitja entrada*: lo just per cubrí gastos.

Acabada la funció, y quan los llums de *petrolio* apagats encara flamejavan se presenta un xicot dient:

—Aquí baix al carre hi ha un cove tot plé de vestits de *tregato*.

—¡La *canastra* que 'ns falta!—diuhen tots.

—¿Ho veuhen com ha surtit?—exclama l' agutzil. Al poble may se roba res.

—Tres socios del cassino de *baix* l' han amagat abans, jo ho he vist.

—Bromas del jovent.

—¡Vaya unas bromas!

L' endemá al demati, mal menjats, mal dormits y sense un céntim en la butxaeta com á paga de son jornal, carretera avall fan via dotze comedians cada un ab son respectiu farcellet ab roba del dia; los trajos y la capsa de las perrucas han quedat al poble, l' ordinari ja l' has portará á puesto.

Tots ab lo cap sota l' ala com pardals mullats, ab la resignació de Cristo pujant la creu al Calvari, caminan que caminan fins á trovar l' estació. Per no gastar, ni humor gastan; sols l' apuntador es l' únich que fa *xistes*... ja que no pot fé cigarrillos per falta de tabaco. Lo qu' es al *graciós* no li ha quedat cap *gracia*.

¡Pobres fills del art!

Los mateixos xicots qu' al dia abans al arribar las tartaras dels cómichs cridavan:

— ¡Ja venen! ¡Ja venen!

Are que 'ls veuhen passar vora las vinyas y camps, ahon trevallen tranquils, exclaman ab lo mateix tó:

—¡Ja se 'n van! ¡Ja se 'n van!

(1) Rigurosamet histórich.

LLUIS MILLA.

A UN RIFENY

Escolta, si vols, rifeny,
escolta quatre paraulas:
¿cóm es que sempre veniu
á vendrer, sols, á la plassa
y no us veig may al costal
de cap dona alta ni baixa?
¿Per qué sempre, d' un trós lluny,
quan nos veuhen á nosaltres,
marxan sigilosament
y s tapan totas, la cara?
—Es perque així 'ns ho ordena
nostre lley mahometana.
—¡Y qué sab, pobre Mahoma,
de tot lo que feu vosaltres!...
Créume, moro, 't seré franch:
sabent que dins de ta casa
m' está prohibit l' entrar
(per rahóns que no dich are,)
te demano per favor
que 'm busquis una *sultana*
que tingui forsa diners
y ademés sigui ben guapa,
y, un cop ja la hagas trovat,
me la portas sens tardansa
allá en lo méu campament
hont, á més de dart las gracias,
rebrás, uns quants clatellots
y quatre pessetas.... falsas.

GUILLEM TORRES.

LA MODELO

(Copia de un cuadro de A. Casas.)

SERVEY DE HORA

VENDRELL.—Está actuant en aquesta població una companyia de comedia y sarsuela de la que forman part las actrius Sras. Periu, Reinoso, Valdés, Donate y Brun y los Srs. Vives, Güell, Casas, Manso, Millá y Casals.

Entre las obras catalanas en tres actes que 's posan en escena s' anuncian ¡¡Tenorios!! y *Lo Sant Cristo gros*.—M.

TARRASSA.—L' última obra posada en escena pe 'ls aficionats de l' *Ateneo* es lo drama *Miseris de familia*.—Ll.

BLANES.—Lo «Centro Republicano» celebrá la fetxa del 11 de Febrer, repartint caritat als pobres y ab una vetllada literari-dramátich, que, además dels monòlechs *Tres micos* y *De Pelagalls á Barcelona*, fou posada en escena la pessa *Cura de cristiá*, demostrant la bona voluntat dels joves aficionats que hi prengueren part.

Se llegiren varias composicions per alguns socios del Centro, essent aplaudits tots quants hi prengueren part.

J. A. B.

TARRAGONA.—Lo Centro Escolar va celebrar funció tots tres dias de Carnaval, posant en escena, además de varias obras castellanas, la comedia en tres actes *Lo Sufragi Universal*.

També se va posar en escena la aplaudida sarsuela *L' Allotjat*.

Per ~~la~~ festa en tots tres dias se representá las pessos *A caball d' un gos*, *L' Advocat* y *Aventuras d' un paper*.

Lo diumenge passat en la Societat Lo Renaixement se va posar en escena ab tota propietat lo drama *Las Joyas de la Roser*, obtenint ruidosos aplausos tots los actors que hi prengueren part.—R. F.

ARENYS DE MAR.—Diumenge passat comensá la temporada de Cuaresma en lo teatro del Ateneo, essent la funció escullida lo drama *En Pólcora*.

La execució bona, especialment per la Srta. Planas, Srs. Farrarons, Xena (Cárlas) en los papers de Taneta, Marcó, Toni respectivament, los demés que hi prengueren part, donaren bon realis á la funció.

Després se representá una comedia castellana y la popular *Cura de moro* en que 'l Sr. Bordas feu gala de molta *vís cómica*.—P.

RECORT DEL CARNAVAL

Lema: ¡Qui s'ho havia de pensar!

Ab un traje de guerrero que per sis rals vaig llogar, anaba jo per la Rambla un dilluns de Carnaval.

Després de un' hora de correr, en lo carrer de Sant Pau una máscara vaig veure que... vaja, á dir la vritat per lo que á mi va semblarme devia ser molt *salau*.

Ella anaba molt depressa, pero jo, apretant 'l pas en menos de cinch minuts vaig posarme al seu costat, vaig dirli algunas paraulas, tot oferintli 'l meu bras. Per pogué enrahoná ab ella, jo l' anaba interrogant; mes ella no 'm contestaba y estant jo d' aixó escamat lo bras vareig retirarli, nero al moment vaig pensar: --Potser es qu' está enfadada porque no la has convidat.—

Y efectivament, així era.

Molt prompte la vaig fé entrá (encar que de mala gana) á un gran Cafe-Restaurant del carrer de... no recordo lo nom qu' ara no es del cas

Quan ella prou va atiparse y jo 'l gasto vaig pagar vaig dirli: —Vaja, ara treguis la careta si li plau.— Y ella 'm contestá: —Dispensi, si se la treu vosté avans jo tambe me la treuré sense que 'm fassi esperá.—

Per últim vam convenir treurensela 'ls dos plegats: me la trech y se la treu, la miro y... ¡ah sort fatal! era una gitana vella y mes lletja que un pecat.

JOSEPH PONT Y ESPASA.

COMPARACIÓ

—
¿Veus aquella papallona.
Tan bella y de richs colors.
Que de flor en flor avansa?
Es nostre goig.

—
Mirala pararse alegre
En una flor de tu aprop.
Y fugir cuar la ma estrenyo.
D' ella joyós.

—
Igual que 'l goig que s' atansa
Y fuig prompte pressurós
Cuan lo busco, cuan apretas
La ma ab goig.

JOSEPH. ESCACHS Y VIVED.

UN ESCAMAT

—Es filet. ¿Qué no t' agrada?
—Está molt dú y no m' estranya
perque, noya, ab los filets
¡hi donan cada castanya!...

METAMORFOSSIS

TEATROS LOCALS

ESPERAT ab ansia lo notabiliíssim artista Ermete Novelli, debutá dissapte passat, en lo Teatro Principal, ab plaber dels amants al art teatral.

Dificilíssim seria per nosaltres ressenyar en aquesta secció una á una las numerosas creacions que Novelli ha presentat durant aquets dias; es precis veurel, no una nit y prou, si no cada vespre, en cada obra, pera no perdre cap dels diversos géneros en que pot admirarsel.

La companyia que dirigeix en la present temporada, es mes que regular, oferint un conjunt sempre acer-

tat en totes las obras posadas fins ara en escena.

Al Romea la comedia *¡¡Tenorios!!* es per ara la obra que actualment porta mes concurrència al popular teatro. Continuan los ensajos del poema *Jesus*, de D. Frederich Soler.

La nova temporada del teatro Tivoli ha comensat bé. A més de las diferentas óperas que s' han cantat, dimecres s' estrená *Orfeo*, presentada ab tota propietat. En lo número vinent nos ocuparem d' aquest estreno.

Novetats próximament estrenará la tragedia sacra de Angel Guimerá, *Jesús de Nazareth*. Adelantan ab activitat tots los trevalls pera posarla aviat en escena.

Al Eldorado s' estrená dissapte passat *El Guirigay*; un apropósit polítich, escrit ab bastanta gracia, ab tot y que perteneix al género de las que aviat van al foso, ja que sols son aplicables durant la oportunitat que las motivan, y aquesta en política acostuma á esser molt passatgera.

Del Teatro Granvia sabem que tindrà doble interés la *reprise* del drama traduit del francés *Rosa Michel ó La mesonera del Valle*, primer per aquest motiu y segon porque recorda á un altre obra molt aplaudida fa poch.

La companya Cereceda ha passat del Principal al improvisat escenari del Circo Equestre. ahont continua las representacions de *La espada del honor*.

En lo Circo del carrer de Montserrat, la popular parodia *La esquella de la torratxa* ha obtingut un desempenyo dels millors que d' anys ensá haviam vist. Creyém ab aixó fer lo just elogi, que per tal acert, se mereixen los estudiosos artistas, que hi prenen part. Dimecres se doná la primera representació de la sarsualeta *Errar d' un punt* que sigué ben rebuda.

A l' Alcázar Español ha debutat ab gran éxit Mlle. Theo que á mes d' esser bona artista cantant, executa la célebre dansa *Serpentina* de manera inmillorable.

LABRUGUERA.

Las planas del folletí d' avuy son de la 9 á la 16 de *La mosca al nas*.

—La célebre cantant Emma Nevada es objecte de continuas ovacions á Moscou ahont está actuant ja fa dias.

—Ha mort á Paris, á la edat de 54 anys, la célebre actriu Léonide Leblanc.

Comensá sa carrera artística l' any 59 ab l' obra *Fille terrible*, y al 60 creá la protagonista de *Ce qui plait aux hommes*.

—Próximament se cantarà á Paris, la ópera de Gluch, *Alceste*, que fá trenta anys que no ha sigut representada.

La obra será presentada sense ferhi alteracions de cap classe, tal com s' executava l' any 1776.

—Ha mort á Madrid lo Mtre. Arrieta, autor de la música de varias sarsuelas entre eilas la popular *Marina*.

—Lo Centre Cómich Barcelonés celebrará lo dia 1 del vinent Mars, en lo Teatro Granvia, la funció *Certámen*. Aquesta estará composta de duas parts, en la primera se representará la bonica sarsuela *La conquista del papá*, y en la segona tindrà lloch l' estreno de las tres obras en un acte *Un contratemps*, *Afortam y digam moro*, y *Julieta y Romeo*, escullidas entre las enviadas al concurs.

—Dissapte passat morí á Paris Adolfo SIX. Naixqué en l' any 1814 y ha mort víctima de una pulmonia.

Sas invencions lo feren célebre, pero li rendiren escasos resultats pecuniaris.

Feya mes de cincuenta anys qu' estava establert á Paris: los primers instruments als qu' ell doná son nom datan de 1838.

Sigué dels tals lo saxafon, que revolucioná tots los instruments de metall, transformantlos per complet gracijs al impuls que doná á la fabricació de instruments de vent.

No beneficiá gaire son trevall, ja que sas invencions foren disputadas; falsificacions y fins imitacions surtiren de tot arreu, á lo que seguiren processos colossals;

finalment la justícia li donà la rahó, però l' home recullí ab escassas proporcions lo fruit de tants treballs, deixant sols un nom respectat en lo mon artístich.

—La Societat Petit Gayarre, ha posat en estudi las obras *L' agulla*, *¡Al peu de la creu!*, *La ratlla dreta*, *La butifarra de la llibertat* y *Pintura fi de sigle*.

—Dissapte passat los salons del Centre Catalá se vegeren molt concurreguts ab motiu de celebrar una vetllada literaria musical la nova societat Jovent Catalá Regionalista. La festa resultá agradabilíssima essent aplaudits tots los que hi prengueren part.

—Próximament en lo Teatro Circo Barcelonés s' estrenará una obreta, ab lo títol de *Lo gos rabiós*.

—Demá, per la tarde, debuta en lo teatro del Centro de Contribuyentes de Sant Andreu de Palomar, la companyia dramática que dirigeix lo primer actor Don Francisco Tressoís; essent la obra escullida, lo precíós drama *La pena de mort*.

CUL DE SACH

En un grupo:

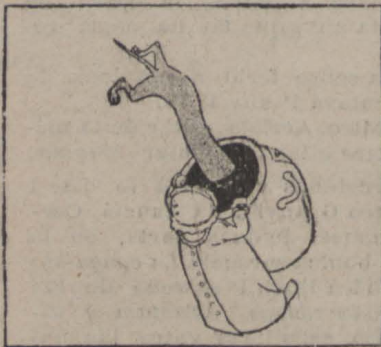
—Ja están enterats? Al Novetats estrenarán aviat la trágedia *Jesus d' en Guimerá*, y al Romea lo poema d' en Soler *Jesus...*

—Donchs digui que ab tant *Jesus* per tot arreu...

—Semblará que tothom estornudi. ¿Vrifat?

—Ángela.

LOS DOS COMPANYS

GEROGLIFICH

×

D D D

LOS

¡AA!..... ¡AA!.....

REY DE CASA..

Las soluciones en lo número próxim.

Soluciones als enigmas insertats en lo número 104

GEROGLIFICH — Com més deus més pó tens

TARGETA.—Esparraguera

Correspondencia

Marianet Sala, L. Gelpi, Pere Coll Pou, Vicens Caparó, M. T. S., Francisco P. de Gracia, Lluís M., E. Ratalí, R. Póras Caballé, Enlli Prats, J. Massana Bru, Mas-utieras, Pom de flors, J. Durany y Bellera, Salvador Borrut y Solé, Rossendo Coli, J. aquim M. Mont, Joan Acorris, Joseph Raventos, Gabriel arcangel, Magi Pinol y Cassimiro Rodó: no va prou be lo que han enviat ultimament.

Fernando Llopert, Julia C. y P. Joseph Arró, Espila, J. Sellés, Il trovatore tronati, Domenchi, B. Molas, Mr. Engon, P. Catala, Agustí Trabais y Roman Xifré, anira alguna cosa.

Artur Graner, no es prou cuydat.—Joseph M. Turés, hi ha pensament pero careix de forma.—M. K. R., pot enviarlo ab sellos.—Jaume Pizarro, tenim molta feyna y no podem dedicantshi.—Maria Castells, veurem si 's trova.—Artur Biosca, resulta fora de temps.—J. Bep y Marti, iguament.—Lluís Salvador, aniran sortint.—Angel Romantich, va be.—Joan Oriol Bosch, l' exemple es poch nou.—Joseph Roig y Codorní, anira la que indica.—Guillem Torres, anira.—Josepha Rivás Elias, tambe.—Antón Burés, es defectuos.—Joan Bta. Aiemany y Borrás, anira.—Rossendo Pons, enterats.—M. F. Castells, es fluxet.—J. Font y Espasa, va be.—Joseph Escachs y Vived, també.—Mantica, albils, lo pensament es gastat.—conceperó Molina, te molts castellanismes.—J. del Castell de Illaro, sol cuan son obras catalanas.—Joan Pep y Castany, veurem un cop retocat.—J. Burgas, anira.—Ventura Cires, no te arreglo possible.

Las letras invisibles

Las tancadas dintre 'l plech eran y estaban aixis:

E O D

que no va acertar ningú, ni l' orde, ni tampoch las tres lletas.

Varen acertarne duas los senyors

Martí Torres y Tapias.

Jaume Blay.

Joan Oriol y Bosch.

Ventura Comulá y Parera.

Albert Ribas Castells.

Que poden passar á recullir lo premi promés, consistent en un volúm de la «Biblioteca Popular Catalana,» á cada hu dels que acertessin duas lletas.

Las papeletas se conservan totas durant vuit dias per si algú no recordés las lletas que va enviar.

Al sorteig qu' es celebri próximament sols deurán acertarse duas lletas.